

sterke karaktereigenschap bij den boer, klein- of middelboer, aan te wakkeren! Om „zijn kapitaal en zijn vrijheid” te waarborgen, is dus het motief van het ontwerp-De Visser.

Een duidelijker openleggen van de kaart der C. P. H. is zeker niet mogelijk.

Om de reactionaire massa der boeren nog te stijven in hun verzet tegen de arbeiders, ze sterker te maken, is het werk der C. P. H.

Want een economisch sterke boerenstand is geen vriend van het proletariaat niet neutraal in den strijd, juist het tegendeel. Men sterker te maken door de wet is geen proletarisch belang. Als dit toch plaats heeft, omdat men als communist der 3e Internationale aan parlementairen arbeid deelneemt, is daarmee die deelname verdoeld.

Dat die deelname zeer intensief plaats heeft, bleek bij de behandeling van de herziening der pachtbepalingen, d. i. bij het regeringsontwerp Ruys de Beerenbrouck.

1. De Visser gesecondeerd door het aspirant-lid Wijnkoop stelt een motie voor, waarbij publieke verplichtingen verboden worden (vel 89).

2. De Visser stemt voor een amendement v. d. Sluis betreffende aanbrengring van verbeteringen, waarvoor pachter schadeloosstelling kan worden geëischt. (vel 91).

3. Idem voor amendement-vermindering van den pacht prijs als door buitengewone omstandigheden de opbrengst van het bedrijf minder is geweest, den prijs van de voortbrengselen, daaronder begrepen. (vel 92).

Ons dunkt, dat het zoo mooi is. Aan den kop van dit artikelje staat een uittreksel uit de stellingen van het 2e congres der 3e Internationale. Aan dien eisch voldoet De Visser niet. Wel een bewijs, dat zelfs de poging om in die richting te werken, door de Comintern niet is gelukt, zelfs in het tegendeel is verkeerd.

De poging onder het kapitalisme wat te doen voor den pachter is natuurlijk heel wat anders dan onder bepaalde concrete omstandigheden, het bestaan van landlooze boeren in Rusland, daarvan partij te trekken voor het proletariaat in revolutie.

Dat is juist het misleidende in het ontwerp-De Visser, dat het wordt voorgesteld alsof de kleine boeren en middelboeren, onder onze verhoudingen gelijk zijn, aan die van Rusland vóór en tijdens de October-revolutie. Als men het Marxisme niet wil degradeeren tot een socialisme-in-eens- of anders maar niets, of persé eischt, dat alle landen, zonder rekening te houden met den stand der economische ontwikkeling, met de klassen als resultaat der historie, dan kan men wat Lenin gedaan heeft, goed achten, en wat de Sectie Holland doet met de soort boeren, die zij uitgezocht heeft, volkomen verkeerd vinden. Een zoogenaamd radicalisme, dat eischt dat in Rusland alles

moet gaan als in West-Europa, is principieel fout, en omgekeerd.

Blijft nog deze zeer belangrijke kwestie: wat onder de macht van een proletarische dictatuur kan zonder blijvende nadeelen, is heel wat anders in een land, dat in handen is der bourgeoisie, vooral omdat de sociale voorwaarden, die Lenin aantrof, ontbreken, en bij ons geen revolutie is. Twee argumenten, die nogal wegen voor hen, die niet gelooven op gezag.

De boer verdient weinig ten onzent, boer in den zin van het ontwerp, maar is niet te vergelijken met den Russischen boer, waar Lenin rekening meez hield. Zeker zijn er landen, waar een geringe overeenkomst bestaat met den vóór-revolutionairen toestand in Rusland op dit gebied. Maar juist in de typische westerse landen vindt men zulk een overeenkomst niet, en daarop komt het aan.

De pogingen van de C. P. H., zulk een toestand te copieeren, moet mislukken.

Het eenige, wat in deze landen iets kan opleveren voor het communisme, is een sterke propaganda onder de landarbeiders en niet die onder de wezenlijke pachters.

Het Leninisme of wat daarvoor thans doorgaat bij de Hollandsche sectie op landbouwgebied, is het zuiverste opportunisme en dat nog wel in de „derde periode”.

HET N.A.S. EN DE STAKING DER TOWERGESTELDEN OP DE WERKVERSCHAFFINGEN.

In het weekblad van het N.A.S. is, na ons stukje in ons vorig nummer over feiten en feitjes uit het N.A.S., nog veel geschreven over de stakingen der werklozen.

In het orgaan van het N.A.S. van den 19den Juli nam Sneevliet het op voor de staking, zoo werd door ons medegedeeld. Deze mededeeling eischt aanvulling. In een „ingezonden” van een zekeren Sloot wordt nader medegedeeld, dat het centraal bestuur geadviseerd heeft tot opheffing der staking der tewerkgestelden, want, zoo zei Sneevliet, deze soort stakingen kan men niet beschouwen als dwangstakingen.

Lansink Jr., weer geduideld van het N.S.V. naar het N.A.S., zei nog, dat geld uit de kas niet gegeven zou worden; bedoeld wordt de stakingskas, de centrale kas.

Sneevliet stelt zich — kan hij anders — op zuiver vakvereenigingsstandpunt ten aanzien van deze stakingen.

Een zuiver vakvereenigingsstandpunt is in dit geval een zuiver verraad.

Het schema van dwangstaking, proteststaking is niets anders dan een dekmantel voor een aanval op de stakers, vooral als er bijkomt, dat men aanraadt weer den arbeid te hervatten.

Een onderschrift onder het stukje van Sloot maakt nog eens duidelijk, de manier waarop Sneevliet zijn „argumenten”

er in krijgt. Sneevliet schrijft, dat Lenin en Trotsky ook meermalen het bevel tot den terugtocht hebben gegeven!

Deze vergelijking van zoo ongelijksoortige dingen als de burgeroorlog en een staking in de wandluizenketen der werklozen, is misleidend.

Dat zulk een spelletje thans nog mogelijk is in het N.A.S., is tekenend voor den geest in het N.A.S. Intusschen is het vóór van Sneevliet inzake de staking slechts schijn geweest.

DE REGERING VAN DE INDUSTRIE-PARTIJ VAN LIMBURG EN NOORD-BRABANT.

Wat de Vrijheidsbond is voor de groot-industrie van Twente, is de Katholieke Staatspartij voor Limburg en Brabant. Natuurlijk met dit verschil, dat de partij van Nolens het bindmiddel van den godsdienst tot zijn beschikking heeft, waarmede zij tal van middenstanders, behoudens de Katholieke Volkspartij, op sleeptouw neemt. De arbeiders worden bewerkt met het R.K.W.V., de friseurs, soms radicale friseurs, die de arbeiders ketenen door middel van de Katholieke vakbonden. Men vergete niet, de partij van Nolens heeft een dubbele organisatie, éerstens de kerk en daarnaast de politieke partij. Blijkbaar weet ieder niet-Katholiek wel van het bestaan van die dubbele organisatie.

Wanneer echter van die organisatie wordt gebruik gemaakt om de arbeiders te onderkruipen of te vermoorden, wordt het burgerlijk publiek opmerkelijk onverschillig. Het is waar, dat bij het politie optreden tegen de stakers van het N.V.V. de groote liberale pers wel iets liet merken van haar ontevredenheid wegens de inneming der geestelijkheid in een aangelegenheid, die uitsluitend pleegt te berusten bij de politie. De staking te Maastricht bij de bekende fabriek, waarbij twee arbeiders werden gedood, hebben wij hier op het oog; gedood door de politie, zonder daartoe order te hebben gekregen, buiten de chefs, commissaris van politie of burgemeester om, op eigen initiatief om af te schrikken, zooals het heet, een hinderlaag hebben gelegd, op aanstichting van buiten, n.l. de geestelijkheid, die reeds had aangedrongen op een scherper politie-optreden.

Een Katholieke politieel vatte dezen wenk op hare wijze op met het bekende gevolg.

Door de publicatie van een deel van het regeringsrapport door den heer Drop is dit komen vast te staan.

Het opmerkelijke in deze aangelegenheid is, dat geen der partijen die buiten de Katholieken staan, Vrijheidsbond, Anti-revolutionairen, Christelijk-Historischen, Plattelandspartij en Vrijzinnig Democraten, een hand hebben uitgestoken om dezen moord zelfs af te keuren.

De Katholieke minister-president keur-

de na een zoogenaamd onderzoek van een rechterlijken ambtenaar, het optreden der politie goed!

Dat dit onderzoek er geen was, heeft een liberaal journalist, de heer Nijpels aangetoond.

Dat het politie-optreden volgens de gewone zienswijze overbodig was, dus zelfs volgens de burgerlijke zienswijze hier een provocatie heeft plaats gehad, kan uit de nota van den heer Vliegen, sociaal-democraat, gereedelijk worden afgeleid.

Niettegenstaande al deze bewijzen van het fascistisch Katholieke politie-optreden te Maastricht, heeft geen der traditioneel burgerlijke partijen iets ondernomen. De tamme S.D.A.P. stelde zelfs geen motie van afkeuring als parlementaire partij tegen dit onwettig optreden der politie, gedekt door de regering.

Dit verschijnsel van de solidariteit van alle burgerlijke partijen, die zich scharen achter den minister, toont welken koers de bourgeoisie uitgaat.

Een nieuw bewijs dat alleen en uitsluitend het optreden der arbeiders hier iets kan helpen. Elk optreden van den kant die daartoe de macht heeft, n.l. het N.V.V., is demonstratief achterwege gebleven. Geen politieke staking werd ge-proclameerd.

Zelfs moord op hun eigen menschen brengt deze leidsmannen niet van hun stuk. De industrie-partij van de zuidelijke provincies heeft van hen overigens geen hinder ondervonden.

Dat deze industrie-partij met de dubbele organisatie een betrouwbaar instrument is voor het imperialisme en van het imperialisme, een werktuig is voor de onderdrukking van vijftig miljoen menschen in Indonesië komt aan den dag door het aanbouwplan op maritiem gebied, n.l. de vlootuitbreiding.

De Katholieken zijn hier minstens zoo burgerlijk betrouwbaar als de Vrijheidsbond of de anti's van Colijn.

De Regering van Nederland, die in niet geringe mate steunt op de Katholieke kerk, maakt zich gereed het proletariaat te doen deelnemen aan den komenden wereldoorlog, ter bescherming van het zelfstandig bestaan van het eigen imperialisme, d.w.z. de uitbuiting van miljoenen menschen in de Oost te handhaven wat alleen doeltreffend kan geschieden door Nederland en Indië te land en ter zee krachtig te maken.

De demagogische praatjes van den „burgerminister” van oorlog en marine doen aan dit feit niets af, evenmin als het vredesgehuichel en volkenbondgekwijl der burgerlijke perskoelies.

Blijft verder het zeer drukkende besef dat, wanneer eenmaal een oorlog ontkeurd is, die natuurlijk niet een plaatselijke maar een wereldkarakter zal dragen, het heele bestaan van de Sovjet-Republiek op losse schroeven komt te staan.

Dekking is dan niet mogelijk voor haar, op hulp kan zij niet rekenen als het proletariaat passief blijft. De roode armee blijft het eenige. Vele kleine staten wor-

den ingedeeld bij de troepen der groote staten. De landen der kleine Entente achter Frankrijk, Italië zal voor een keus gesteld worden, Noord-Amerika annexiert dan praktisch alle gebieden van Zuid-Amerika. Het zal dienen als reserve voor materieel en manschappen voor Noord-Amerika. Verder Canada als het vasthoudt aan Engeland, zal worden bezet door Wall-street.

Engeland zal bij Duitschland kunnen aankloppen als het tegen Amerika gaat; dat Frankrijk dit zal doen, staat vast, ongeacht tegen wie het gaat.

Deze vooruitzichten, dat zonder de wereldrevolutie ons zulk een lot wacht, zal ieder ernstig proletariër moeten aansporen tot den scherpsten strijd!

En het intellect? Wat zal het doen? Niets, zooals tot heden! In dit verband moet men o.i. het vlootuitbreidingsplan der regering zien, en in geen ander, al kunnen andere combinaties dan de genoemde optreden.

Blijft de laatste glorie der Katholieke Staatspartij als leidster van de regering. Geld uit de schatkist voor de suikerfabrieken, voor de tarweboeren, die het brood door het maal- en menggebod duurder zullen maken, vermoedelijk zullen de verbruikers van 9 tot 11 miljoen meer betalen voor het brood.

Duitschland.

De verkiezingen voor den rijksdag hebben in alle landen na het vernemen van den uitslag nogal indruk gemaakt. Dat de sectie van de derde internationale eenigszins aan stemmen aantal zou winnen, was van den aanvang af duidelijk.

De gedragingen der regeringspartijen, van de regering Müller, gaven aan die verwachting wel voedsel. Men is in alle kampen het er vrijwel over eens, dat de toename van het stemmen aantal der duitse sectie van de 3e internationale heeft plaats gehad op kosten der sociaal-democratie. De pantserkruiser-democratie van Müller, alias de sociaal-democratie, ging dan ook bij de kiezers een tikje achterwaarts in invloed.

Intusschen blijft de sociaal-democratie, plus de moderne vakbeweging, het geduchte blok dat de overwinning van het proletariaat, de verovering der macht, geconcentreerd in de handen der gewapende arbeidersklasse, in den weg staat.

Intusschen bleek uit het resultaat der verkiezingen de geweldige toename der nationaal-socialisten, de fascisten in Duitschland, zooals zij zich in dit land aanpassen aan de omstandigheden, en met wettige middelen werken, althans voor 't oogenblik. Deze fascistische golf houdt nog steeds aan. Ook bij stemmingen in de kleine staten, die plaats hadden zeer kort geleden, dus geruimen tijd na de verkiezing voor den Rijksdag, steeg deze vloed nog van het duitse fascisme.

Men kan eenig denkbeeld krijgen van de oorzaak van dezen groei der nationaal

socialisten, als men weet dat het totaal stemmental der sociaal-democraten en Moskou-communisten als geheel weinig is verminderd, maar wel die van de rechts staande burgerlijke partijen: de duitse-nationalen, de duitse volkspartij; het centrum; de katholieken bleven hun getalsterkte behouden als rijksdagfractie.

Uit welke kringen komt dus de aanwas der nationaal-socialisten? Uit de kringen van den geruineerden middenstand van na den oorlog en zelfs uit sommige arbeidersgroepen.

De eerste, de middenstand, is letterlijk doodgeknepen, vermorzeld door het grootkapitaal, sneller en grondiger dan ooit te voren, in het tijdvak 1914—1930.

Wanhoopspolitiek, ziedaar de juiste kenschetsing van het mengsel van anti-papisme, anti-semietisme en nationalisme, wat met de idee van de dictatuur van het kapitaal, het program der nationaal-socialisten oftewel fascistische uitmaakt. Op 't oogenblik kan de bourgeoisie de 107 rijksdagleden der nationaal-socialisten nog niet de regering laten.

De sociaal-democraten redden de Brünningsche hongerregering en daarmee het crediet, wat Duitschland noodig heeft voor den kapitalistische opbouw; crediet, afkomstig uit Amerika, Frankrijk, Engeland en Holland.

Indien noodig dan zal de bourgeoisie in Duitschland wel de nationaal-socialisten de regering geven, in dit geval de rijksleiding.

Intusschen is het gevaar van een fascistisch Duitschland niet denkbeeldig, want de fascisten zijn in Duitschland niet alleen verkiezingspartij, zoomin als in Oostenrijk.

De parlementaire democratie, die met verordeningen regeert in het huidige Duitschland en het parlement alleen ziet als praatcollege, is niet ver verwijderd van het fascisme in de practijk.

De politie, op militaire leest geschoeid, is een geducht wapen tegen het proletariaat in handen van sociaal-democratische politiebeulen, om van de rijksweerd, het beroepsleger, niet te spreken. Bruin of zwarthemden zijn nog niet noodig om de proletariërs onder te houden; men kan het zoo wel af.

Intusschen is de toestand uit een communistisch oogpunt in Duitschland zeer verzaard.

Men heeft buiten alle tegen-revolutionairen nog gekregen: de nationaal-socialisten als massa buiten het parlement, als partij van de straat, en zeer talrijk in de rijks-, lands- en gemeentelijke lichamen.

De onderdrukking van de revolutie door de sociaal-democraten door middel van het oude officierscorps, heeft als eindresultaat het fascisme gebracht.

Müller, Leipart, Noske, de beulen van het proletariaat, de sociaal-democratische moordenaars der communisten, de handlangers der contra-revolutie, zijn de wegbereiders geweest van Hitler en Frick.

Nooit is misschien practisch zoo duidel-

lijk gebleken, dat de keus in een land als Duitsland, en niet alleen in dit land, voor het proletariaat slechts gaat tusschen revolutie en contra-revolutie.

De sectie der derde internationale heeft iets van de fascistische lawine voelen aankomen. In een tweede, door Moskou herziene uitgave van hun verkiezingsprogram stellen zij voorop: de nationale en sociale bevrijding van Duitsland. Zij nemen dus de nationale leuze als eerste. Geven toe aan de nationalistische ideologie der gewezen officieren, beambten, geruïneerde middenstanders en intellectueelen, en spreken in het jargon der nationalististen.

Wat aangaat het plan-Young eischen zij de onmiddellijke staking van betaling der schulden. Een eisch — Moskou weet dat zeer goed — alleen te verwezenlijken door de revolutie, door de dictatuur van het proletariaat.

Hitler heeft dien eisch, dus de Deutsche sectie van de derde, neemt hem op in het verkiezingsprogram.

Om de maat vol te meten wordt in het program der officieele communisten er op gewezen, dat het socialisme in één staat wel kan worden verwezenlijkt met een beroep op Rusland.

De revolutie is dus niet internationaal, maar wordt voorgesteld als nationaal, als duitsch.

Wat voor Rusland gekenschetst kan worden als van den nood een deugd maken, wordt in het program plotseling normaal, vanzelfsprekend, regel, en geen uitzondering.

Om de „strategie“ van Moskou nogeens overduidelijk te demonstreeren dient na de verkiezing de Rijksdagfractie der officieele communistische partij bij den Rijksdag een reeks voorstellen in betrekkelijk belasting op het kapitaal, waaruit zou blijken dat het tekort op de begroting van het rijk, best zou kunnen gestopt worden uit de zakken en brandkasten der rijken. ... Deze manier van aanknoopen bij de democratische illusies der massa is typisch voor de tactiek der derde internationale.

De duitse werkelijkheid van Brüning, de hongerdictator is roef van miljoenen uit de zakken der massa, vermindering van belasting der rijken, daarbij gesteund door Müller namens de sociaal-democratie, door Frick van de nationaal-socialisten.

Het Proces tegen Ramsin c.s. te Moskou.

Een partij, die de macht in handen krijgt in een kleinburgerlijk land, een revolutionaire partij, zal uit den aard der zaak de intellectueelen uit de burgerlijke kringen noodig hebben voor alle takken van openbaren dienst. Tot dien dienst behoort in de Sovjet-Unie ook de indu-

strie. Het is aan geen twijfel onderhevig dat de intellectueelen het bewind der Sovjets, in dit geval van de communistische partij, niet zeer gunstig gezind zijn. Uit de verte kan men zich geen duidelijk beeld vormen, of b.v. na den dood van Lenin steeds van de zijde der opperste gezagsorganen in de Unie, en van het lagere gezag, wel het noodige is gedaan om een meer gunstige geneigdheid bij de intellectueelen aan te wakkeren. Ons dunkt zoo van niet. Om eens iets te noemen.

Hoe komt men ertoe om even voor het proces tegen de industrie-partij plaats had, een aantal specialiteiten (dertig) door de staatspolitie, zonder openbaar proces, dus zonder bewijs voor de Russische proletariërs der partij, en ook voor de intellectueelen die in alle takken van dienst werkzaam zijn, ter dood te brengen?

Het kan best zijn dat allen schuldig waren zooals de GePoe beweerd heeft, dat ze allen in de kazerne der staatspolitie hebben bekend. Maar waarom neemt het centraal-comité niet even de moeite om dat te laten bewijzen in het openbaar, voor de proletarische justitie?

De proletarische moraal verlangt minstens rechtszekerheid in een gevestigden staat als de Sovjet-Unie, die mede om redenen van staat, dus uit nuttigheids-overwegingen, om van noodzaak niet te reppen, reeds een waarborg eischt, nu het proletariaat alle intellectuele krachten spant voor de grondlegging van een socialistischen staat, industrieel en agrarisch.

Het doet ons tenminste vreemd aan dat Rasin c.s., die zooveel meer gedaan hebben volgens eigen bekentenis, na een geweldig proces slechts tien jaar krijgen of iets minder, terwijl anderen even te voren, alleen op gezag der staatspolitie zijn ter dood gebracht, die wel zoo schuldig waren als Ramsin c.s. volgens het Tass-Agentschap.

Het lijkt wel voor een feilbaar mensch dat de koers niet erg vast is van de justitie in de Sovjet-Unie.

Het geraas van het proces tegen Ramsin c.s. is thans uitgewoed. Daarbij bleek dat het verstand van het centraal comité in Rusland nog altijd 90 procent grooter is dan van de volgelingen in het buitenland, b.v. in Frankrijk, Duitsland en Nederland, ten aanzien van Ramsin c.s.

Zeer terecht beschouwd de opperste leiding, en die is wel degelijk gevoelig voor kritiek buiten Rusland, de justitie niet alleen als een instrument van wraak gelijk het milde oordeel tegen Ramsin c.s. door het opperste gezag, het centraal comité, duidelijk heeft bewezen.

Men zou gaarne willen, en met aandrang willen, krachtig moeten eischen en tot uiting brengen juist van proletarischer kant, dat de russische justitie en politie wat zuiniger wordt met straffen, uitgedeeld aan anarchisten, syndicalisten en oppositioneelen in de partij, en niet het minst met straffen, uitgedeeld langs admi-

nistratieven weg.

Het is juist het opmerkelijke van het centraal comité als opperste gerechtshof inzake Ramsin c.s., dat het zich zoo zachtmoedig voordoet in dit geval, terwijl zij tegen proletariërs en oudstrijders zoo staalhard is, wat in sterke tegenspraak staat met het vonnis tegen de industrie-partij. Is dit gebrek aan evenwicht het gevolg van een justitieel zigzag-koers?

Wij handelen daarover thans niet verder. Voor ons staat vast:

1. Het gevaar van tusschenkomst, ten einde de republiek der sovjets te verpletteren dreigt steeds ook na de nederlagen van Wrangel, Koltschak en Denikin.

2. Het is juist, dat een communistische partij, die het roer van staat in handen heeft, eischen moet, op alle strijdgebieden, tucht, want de proletarische dictatuur is een strijdmiddel tegen het gevaar van interventie der buitenlandsche kapitalisten, evenals tegen het front der overgebleven resten bezitters, en de zich steeds weer opnieuw vormende groepeerings der halfbezitters, kleinbezitters en de elementen die de ideeën der dictatuur van de bourgeoisie, d.i. de democratie niet willen loslaten of prijsgeven. **Maar kritiek is de noodige levensvoorwaarde bij de tucht. Lenin eischte een democratische centralisme. Alleen tucht stompt af en kweekt hielenlikkers, verraders en baantjesgasten.**

3. Een zeker soort automatisme door het van bovenaf regeeren van het partijbestuur bij de secties der derde internationale leidt tot onderdrukking van het rechtsgevoel, zooals de verbanning van Trotsky, Rakowsky e.a. voldongen heeft bewezen, een verbanning door de partijen der 3e Internationale goedgekeurd.

4. Alle kritiek op de Sovjetmacht heeft tot voorwaarde de erkenning van de dictatuur van de voorhoede van het proletariaat, de communistische partij in Rusland.

't Proletariaat is in zijn eigen klassebelang verplicht, Sovjet-Rusland te verdedigen met alle macht waarover het beschikt en niettegenstaande alle grieven en kritiek. Het kapitalisme steeds als hoofd-vijand te beschouwen en het gevaar van contra-revolutionairen tusschenkomst in Rusland af te slaan. Door een waarlijk socialistische kritiek wordt de dictatuur in Rusland niet geschaad maar versterkt. Wie de russische revolutie absoluut niet verdedigen wil, is voor de revolutie verloren.

Verantwoording Steun.

Van E. L. f 1.—. Wie volgt?

STEUN IS DRINGEND NOODIG!

Redactie-adres: B. LUTERAAN,
2e Helmerstraat 47 Bel. Amsterdam (W.).